Αν η Κομμούνα του Παρισιού αποτελεί την τελευταία ή την πρώιμη «Έφοδο στον Ουρανό» του κομμουνισμού, ο Οκτώβρης αποτελεί την πρώτη κομμουνιστική Έφοδο στη Γη.
Κι αν ο Γαλλικός Μάης επιχείρησε να εγκαθιδρύσει την Φαντασία στην Εξουσία, ο Οκτώβρης επιχείρησε να καταργήσει την Εξουσία στην Κοινωνία, στις υλικές σχέσεις.

Το Μεγάλο Ρήγμα του Οκτώβρη, το μέγεθος και το βάθος των μετασχηματισμών που προκάλεσε, καθόρισε την ταξική πάλη στη Σοβιετική Ένωση. Καθόρισε τον ίδιο τον χαρακτήρα της κοινωνίας της. Σαν υπολειπόμενο έστω γονίδιο επέδρασε στην παγκόσμια ταξική πάλη, στις μεταλλάξεις του καπιταλισμού.

Η πορεία της επανάστασης, ο χαρακτήρας της Σοβιετικής Ένωσης καθορίστηκαν από μια σκληρότατη ταξική πάλη γύρω από το εξής δίλημμα: **Επαναστατική κομμουνιστική ολοκλήρωση των μετασχηματισμών του Οκτώβρη ή αντεπαναστατική καπιταλιστική αναστροφή τους;**

Οποιαδήποτε υποβάθμιση, παραγνώριση ή αγνόηση αυτού που ονομάζουμε Μεγάλο Ρήγμα του Οκτώβρη, κόβει το νήμα που δένει την ιστορία με τη νέα έφοδο στον κομμουνισμό, η οποία έρχεται. Χωρίς τον Οκτώβρη, την κατανόηση τόσο της νίκης όσο και της ήττας του, δεν μπορεί να αποδώσει καμία προσπάθεια επανεξοπλισμού, επανεξόρμησης, επαναθεμελίωσης και τελικά κομμουνιστικής επανεκκίνησης.

Με αυτή την έννοια το Μεγάλο Ρήγμα του Οκτώβρη δεν έκλεισε οριστικά. Και δεν θα κλείσει ποτέ. **Είναι εντός του μέλλοντός μας**. Όποιος τον απαρνηθεί θα βρεθεί εκτός ιστορίας.

1. Η Οκτωβριανή Επανάσταση άνοιξε για πρώτη φορά στην Ιστορία τη δυνατότητα της μετάβασης στον κομμουνισμό.
Ωστόσο, έμεινε ανολοκλήρωτη. Δεν έκανε το ποιοτικό βήμα για μια πλήρη ανατροπή και κατάργηση των καπιταλιστικών σχέσεων. Το σπέρμα της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής, της κοινωνικής διεύθυνσης της παραγωγής, της πλήρους εργατικής δημοκρατίας, καταπνίγηκε. Από ένα σημείο και μετά, νέες εκμεταλλευτικές δομές παγιοποιήθηκαν. Μια νέα ταξική κυριαρχία σταθεροποιήθηκε. Για να ακολουθήσει μια πορεία μέχρι την οριστική παλινόρθωση των κλασικών καπιταλιστικών σχέσεων.

2. Η πορεία του Οκτωβριανού ρήγματος, δείχνει, ως γενικό συμπέρασμα, ότι μετά την επανάσταση και την κατάληψη της εξουσίας, για μια ολόκληρη ιστορική περίοδο, συνυπάρχουν ανταγωνιστικά και με άλλη μορφή, οι νέες σοσιαλιστικές τάσεις και σχέσεις μαζί με τις αστικές. Με τις αστικές σχέσεις να κυριαρχούν ακόμη στην παραγωγή. Και με την έννοια αυτή κυριαρχούν και στο νέο κράτος, παρά την εργατική ηγεμονία που δεν είναι ακόμη σταθερή. Για αυτό ο Λένιν έλεγε ότι είναι μισοαστικό μισοπρολεταριακό κράτος. Το ζήτημα του «ποιος – ποιον» δεν έχει λυθεί. Η σύγκρουση είναι οξύτατη, και οδηγεί είτε στην επικράτηση των σοσιαλιστικών σχέσεων είτε των μεταμορφωμένων αστικών σχέσεων.

3. Η πρώτη ποιοτική αντιδραστική τομή, η οποία αντιστρέφει οριστικά το ρήγμα του Οκτώβρη, αρχίζει στα τέλη της δεκαετίας του 20, συνεχίζεται και παγιώνεται στη δεκαετία του 30. Ολοκληρώνεται με τον πόλεμο, αποκρυσταλλώνεται σε αυτό που ονομάζεται «υπαρκτός σοσιαλισμός».
Η κοινωνία αυτή δεν ήταν σοσιαλιστική. Η σοβιετική κοινωνία μετατράπηκε σε μια ταξική, εκμεταλλευτική κοινωνία με ιδιόμορφες, ιδιότυπες καπιταλιστικές σχέσεις.
Που έγκειται όμως η ιδιομορφία, η ιδιοτυπία; Στο γεγονός ότι ο νέος τρόπος παραγωγής, ενώ έχει καπιταλιστικά χαρακτηριστικά, δεν λειτουργεί κυρίως με τους κλασικούς νόμους αξιοποίησης του κερδοφορίας του κεφαλαίου. Λειτουργεί με βάση το συσχετισμό της ταξικής πάλης που κληροδότησε η επανάσταση. Ο συσχετισμός είναι πάντα υλικός, αντικειμενοποιείται, κληροδοτείται.
Ο συσχετισμός που κληροδοτήθηκε στην ιδιότυπη αστική τάξη της ΣΕ από την πλημμυρίδα της επανάστασης έχει μέσα του, και στην περίοδο της άμπωτιδος, για παράδειγμα, τα Σοβιέτ, το νέο προλεταριακό μισοκράτος, τον εργατικό έλεγχο που ασκούν οι εργοστασιακές επιτροπές. Έχει μέσα του την κατάργηση της μεγάλης, ιδιωτικής αστικής τάξης. Έχει μέσα του, την απαλλοτρίωσή της. Έχει το σχέδιο, την κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής, των τραπεζών, του εμπορίου.

4. Στη δεκαετία του 30, αισθάνεται ώριμη και ικανή, ανεβαίνει, ηγεμονεύει, και τελικά επικρατεί μια νέα ιδιότυπη κρατική αστική τάξη. Στηριζόμενη στα χιλιάδες νήματα, που διατηρεί μετά την επανάσταση, στην παραγωγή και το χρήμα, διαβρώνει σιγά σιγα και τελικά σφετερίζεται το κράτος από τους εργάτες. Το 1936 Νέο Σύνταγμα, 1939 18^{ο} Συνέδριο. Είναι η περίοδος όπου ο Στάλιν εκκαθαρίζει πλήρως το κράτος και το κόμμα που ήδη είχαν μπει σε πορεία εκφυλισμού (Έκθεση Χρουτσόφ: 17^{ο} 139 ΚΕ, τουφ 98, 70%, 1966 αντιπρόσωποι, συνελ 1108). Ανεβάζει τους βαθμούς εκμετάλλευσης (νόρμες σταχανοφισμός). Από εδώ και πέρα, κινείται κυρίως με βάση την ανάγκη να κλείσει οριστικά το ρήγμα. Να ξηλωθούν οι κατακτήσεις, να ακυρωθεί η δυναμική των μετασχηματισμών που έχουν σοσιαλιστική και κομμουνιστική κατεύθυνση. Ή να μετατραπούν σε άδειο κέλυφος, σε εξαρτήματα, σε γραφειοκρατικούς θεσμούς.

5. Από εκεί και πέρα, κι ενώ μένουν υπολείματα από τον Οκτώβρη, κυριαρχούν στην πολιτική και κοινωνική ζωή οι αντιφάσεις μέσα στη νέα αστική τάξη. Τρομοκρατία. Ανάμεσα στην ιδιωτική τάση της αστικής τάξης, στους διευθυντές και τους τεχνικούς και στην κυρίως κρατική, γραφειοκρατική μερίδα της. Σε αυτή τη βάση η καμπή του χρουτσοφισμού, του μπρεζνιεφισμού.
Στη δεκαετία του 80, οι αναγεννημένες αστικές δυνάμεις της παραγωγής, ο Γκορμπατσόφ, οι διευθυντές, ο Γιάκοβλεφ και η νέα αστική διευθύνουσα διανόηση, ζητούν από τη γραφειοκρατία όλη την εξουσία. Σαρώνουν τους συμβιβασμούς που πρότεινε ο Λιγκατσόφ, γεννούν τον Γιέλτσιν και την κλίκα του.

7. Από την δεκαετία του 30 - 40, η νέα αστική τάξη κινείται με στόχο την συντήρηση του ιδιότυπου αυτού καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής. Δηλαδή, την αντιμετώπιση του κινδύνου μια νέας επαναστατικής απόπειρας, όχι μόνο στο εσωτερικό του, αλλά σε διεθνές επίπεδο.
Και η βοήθεια στο Βιετνάμ, στην Κούβα; Το πράτει γιατί είναι αναγκασμένος να παίζει διαρκώς το ρόλο του συνδετικού κρίκου ανάμεσα στις επαναστατικές τάσεις, ώστε να τις

ηγεμονεύει, να τις αποτρέπει, ώστε να διατηρεί το καθεστώς της και να το προστατεύει από νέους διεθνείς επαναστατικούς κλονισμούς.

8. Από αυτή τη σκοπιά, δεν συμφωνούμε με τις απόψεις που υποστηρίζουν ότι αυτός ο τρόπος παραγωγής ήταν σοσιαλισμός. Είτε υπαρκτός, είτε γραφειοκρατικός, είτε πρώιμος, είτε ανολοκλήρωτος, είτε οποιοδήποτε άλλο είδος. Καταρχήν, αυτή η θεωρία υποτιμά το σοσιαλισμό σαν πρώτη βαθμίδα του κομμουνισμού. Παραγνωρίζει την αναγκαιότητα της σκληρής ταξικής πάλης που απαιτείται για μια ολόκληρη μεταβατική περίοδο. Βαφτίζοντας σοσιαλιστικές, τις ανταγωνιστικές σχέσεις ανάμεσα στις κομμουνιστικές τάσεις από τη μια, και από την άλλη στις αστικές, βρίσκεται διαρκώς ανάμεσα σε δυο κινδύνους: Ο πρώτος είναι να υποβαθμίζει τους μετασχηματισμούς του Οκτώβρη π.χ. τα ζωντανά σοβιέτ του 1917-18 στα σοβιέτ επικήρωσης αποφάσεων του 1950. Ο δεύτερος κίνδυνος είναι να αναβαθμίζει και να αγιοποιεί το άδειο και αντιδραστικό κέλυφός τους. Πολιτικά: Αφήνει ανοικτό το δρόμο για τις θεωρίες των σταδίων που πρακτικά δικαιολόγησαν και οδήγησαν στις συμμαχίες με μικρή αστική τάξη, με εθνικές αστικές τάξεις, με καλούς ιμπεριαλιστές, αντιιμπεριαλισμό χωρίς επανάσταση και σοσιαλισμό. Ουρά τμημάτων της αστικής τάξης.

9. Από αυτή τη σκοπιά, δεν συμφωνούμε επίσης, με τον όρο του «κρατικού καπιταλισμού». Παρότι σε ένα βαθμό ανταποκρίνεται σε ορισμένα χαρακτηριστικά της σοβιετικής κοινωνίας μετά το 30-40, κατά τη γνώμη μας, υποβαθμίζει από άλλο δρόμο, το βάθος και τις μορφές των επαναστατικών μετασχηματισμών. Παραγνωρίζοντας τη βασική ιδιοτυπία αυτών των καθεστώτων, υποτιμά το βάθος του ρήγματος του Οκτώβρη. Ο σοσιαλισμός δεν θα έρθει καθαρός, μετά την πρώτη πράξη της επανάστασης, όπως είπαμε. Θα τα βρούμε μπροστά μας. Εάν υιοθετήσουμε αυτή την άποψη, δεν θα γνωρίζουμε τους δρόμους για την προώθηση των σοσιαλιστικών μετασχηματισμών που θα έχει κατακτήσει η εργατική τάξη. Από την άλλη, χάνουμε τη σύνδεση με τον επαναστάτη Οκτώβρη και τα κομμουνσιτικά χαρακτηριστικά του. Έχει και πολιτικές επιπτώσεις. (π.χ. στάση τροτσκ ρευμάτων στον πόλεμο). Δεν είναι τυχαίο, σήμερα, ότι πολλά από αυτά τα συναγωνιστικά ρεύματα, διατηρούσαν (και ορισμένα ακόμη διατηρούν) μια προνομιακή σχέση με τη σοσιαλδημοκρατία, ενώ σβήνουν την αναγκαιότητα επαφής, επίδρασης με τα ρεύματα του ρεφορμιστικού ΚΚ και το δικό μας ΚΚΕ και άρα μετασχηματισμού της βάσης τους.

10. Αντικειμενικό και υποκειμενικό. Η αποκρυπτογράφηση του πρωτότυπου συνδυασμού τους στην πορεία από το 1917 μέχρι το 1991 αποτελεί την ιστορία της ταξικής πάλης στην ΣΕ.
Η Οκτώβρης, η πορεία του, το καθεστώς που γέννησε και η ήττα του ήταν αποτέλεσμα ενός μοναδικού συνδυασμού των αντικειμενικών και υποκειμενικών συνθηκών της εποχής του. Μέσα σε αυτές υπάρχει η αντικειμενική κατάσταση της εργατικής τάξης. Υπάρχει η υποκειμενική κατανόηση, η συνειδητοποίηση αυτής της κατάστασης. Η κατάσταση των πρωτοποριών της. Οι εγγενείς αδυναμίες της θεωρίας, αλλά και τα σκόπιμα λάθη της.
Ούτε αντικειμενισμός ούτε βολουνταρισμός. Όχι ως Ιερά Εξέταση, αλλά ας πούμε δυο όχθες (αποκλίσεις κατά Μπαλιμπάρ, δεν συμφωνώ), που «οριοθετούν σαν δυο κοίτες το ρεύμα του επαναστατικού μαρξισμού».

11. Οι σωστές ή λαθεμένες επιλογές των πρωτοποριών, ας πούμε το «σοφτγουέαρ» της υποκειμενικής επαναστατικής δράσης, έγραψαν και αποθήκευσαν το αρχείο της ιστορίας πάνω στις δυνατότητες και τα όρια του «σκληρού δίσκου», του «χαρντγουέαρ», του μονοπωλιακού καπιταλισμού. Ο σκληρός αυτός δίσκος διαμόρφωσε σημαντικούς φραγμούς στην ανάπτυξη της επαναστατικής τάξης. Έχουν να κάνουν με το επίπεδο ανάπτυξης των αντιφάσεων του καπιταλισμού της εποχής εκείνης, το επίπεδο «διάλυσης», αντίδραστικότητας, καταστροφικότητας, που δεν είχαν φτάσει στη σημερινή χωρίς προηγούμενο, ωρίμαναση, ανάπτυξη και κρίση.

Β. Ένα παράδειγμα της σχέσης ανάμεσα στο αντικειμενικό και το υπιοκειμενικό. Από το πεδίο της άμεσης παραγωγής, πεδίο οξύτατης σύγκρουσης στην ΣΕ. Ο Οκτώβρης άνοιξε νέα πεδία, αλλά ηττήθηκε.

1. Στα τέλη 18^{ου} αρχές 19^{ου}, η κρίση του ελεύθερου ανταγωνισμού, η «ανακάλυψη» και ανάπτυξη του μονοπωλίου οδήγησαν σε κρίση τον παλιό καταμερισμό εργασίας, την παλιά εργοστασιακή ιεραρχία, τον προηγούμενο τρόπο απόσπασης υπεραξίας, της μορφής του μισθού. Εμφανίστηκαν νέες ιστορικές δυνατότητες. Ένα σημείο διακλάδωσης. Εδώ η «εξωτερική παρέμβαση» η παρέμβαση του επανστατικού υποκειμενικού παράγοντα.
Αυτές μπορούσαν να οδηγηθούν, είτε στην κατεύθυνση των διαφόρων μορφών του τεϊλορισμού – φορντισμού, είτε στην κατεύθυνση των μορφών του άμεσου εργατικού ελέγχου και διεύθυνσης. Η εργατική τάξη της Ρωσίας και των άλλων λαών επιχείρησε να οδηγήσει τη διακλάδωση στη δεύτερη κατεύθυνση. Μαζί με την απαλλοτρίωση, την κρατικοποίηση των επιχειρήσεων, των τραπεζών και του εμπορίου, μαζί με το σχέδιο, ο εργατικός έλγχος και η πάλη για εργατική διεύθυνση αποτελούν κοσμοϊστορικης σημασίας κατακτήσεις και υλικό.

2. Η εργατική τάξη διατηρούσε αυτή την κατάκτηση, επέμενε, με μοχλό τις εργοστασιακές επιτροπές, μέσα στις διαφορετικές περιόδους, μέχρι και το 1928-30. Ήδη είχε οπισθοχωρήσει, μέσα από την αναγκαία (προσωρινή, όπως επέμενε ο Λένιν) υποχώρηση της ΝΕΠ. Η επίδραση των εργαστασιακών επιτροπών φαίνεται και από το γεγονός ότι η γραφειοκρατική μερίδα της αστικής τάξης με εκφραστή πλέον, τον Στάλιν, το 1928, τις επικαλείται, τις παροτρύνει στην πάλη της ενάντια στην άλλη μερίδα, στα αναγεννημένα από τη ΝΕΠ τμήματα των διευθυντών και των τεχνικών για να μειώσει την εξουσία τους, να ηγεμονεύσει πάνω τους. Η Αριστερά είχε ήδη ηττηθεί στους ταξικούς αγώνες στην περίοδο 1923-28. Το κίνημα των εργοστασιακών επιτροπών δεν είχε συνολικό, αυτοτελή, επαναστατικό και κομμουνιστικό στρατηγικό ορίζοντα (γιατί ακριβώς η αριστερή εργατική αντιπολίτευση δεν είχε και για αυτό ηττήθηκε). Έτσι χρησιμοποιήθηκαν ενάντια στη Δεξιά, ενάντια στους διευθυντές και τους τεχνικούς, για μια νέα ισορροπία στη δεκαετία του 1930, όπου παγιώνονται τα εκμεταλευτικά χαρακτηριστικά, υλοποιείται η αντεπαναστατική τομή, με ένα νέο συμβιβασμό ταξικής κυριαρχίας και την ηγεμονία των γραφειοκρατών. Την ταξική πάλη γύρω από αυτό το ζήτημα την περιγράφει πολύ καλά ο Σαρλ Μπετελέμ.

4. Η επανάσταση, η εργατική τάξη, ηττήθηκε σε αυτό το πεδίο, η μορφή του τεϊλορισμού αντιγράφηκε, εφαρμόστηκε σε Ανατολή και Δύση. Και δεν ηττήθηκε μόνο στην Ανατολή. Και δεν είναι μόνο στη Γερμανία και την Ουγγαρία. Είναι και στις ΗΠΑ, όπου ο Μαρξ έβλεπε τη μετατόπιση του κέντρου βάρους της διεθνούς εργατικής πάλης, μετά την ήητα της Κομμούνας, την κρίση της Α Διεθνούς. Εκεί, το εργατικό κίνημα έδωσε τη μάχη από τη σκοπιά της υπεράσπισης του παλιού καπιταλιστικού καταμερισμού, των μικρών κύκλων εργατών – εργολάβων, που όλοι μαζί κατασκεύαζαν ένα αυτοκίνητο σε ένα χρόνο ή σε ένα μήνα και που γεννούσε τη μισοαναρχική τάση η οποία και ηγεμόνευσε. Ηττήθηκε και αυτό.

5. Πώς επέδρασε η πλευρά εκείνη του υποκειμενικού που ονομάζεται κόμμα, θεωρία; Επέδρασε αρνητικά. Μεγάλα τα κενά και τα λάθη στη θεωρία, για αυτό το ζήτημα, τόσο των μπολσεβίκων, του Λένιν, όσο και γενικά. Μεγάλα και τα λάθη. Επρόκειτο για νέα κατάσταση παγκόσμια, για νέες δυνατότητες, για νέες δυσκολίες. Η θεωρητική ανάπτυξη του μαρξισμού για τις διαδικασίες της άμεσης παραγωγής έμεινε στο Κεφάλαιο, στο 1850 - 60
Οι μαρξιστές των αρχών του 20ου αιώνα, ο Μαρξ, η Ρόζα, αλλά και οι Κάουτσκι, θεωρούν ότι η τελευταία λέξη έχει γραφθεί στον πρώτο τόμο του κεφαλαίου. Η διορατικότητα, η επιστημονική αφαίρεση και πρόβλεψη του Μαρξ, η δύναμη της τελειότητας του έργου του, που είδε 50 – 100 χρόνια μπροστά έκλεισε τα μάτια των μαρξιστών. Αλλά είχαν να αντιμετωπίσουν και νέες θεωρητικές κατηγορίες: το μονοπώλιο, το νέο κράτος, τον πόλεμο, την αποικιοκρατία. Όπως γράφει ο Χάρι Μπρέιβερμαν, στο μεγάλο έργο της ζωής του, Εργασία και Μονοπωλιακός Καπιταλισμός, η μαρξιστική κριτική της καπιταλιστικής άμεσης παραγωγικής διαδικασίας «από αιχμή του δόρατος της μαρξιστικής θεωρίας μετατράπηκε σε αχίλλειο πτέρνα της». Ο Λένιν ασχολείται πολύ λίγο. Και ταλαντεύεται, καλεί να ψάξουν, έχει αμφισημίες, δεν είναι κοφτός, καθαρός, όπως στα άλλα ζητήματα. Το επαναστατικό κίνημα έμεινε χωρίς επαναστατική θεωρία σε αυτό το ζήτημα. Και ηττάται. Ενώ η αστική θεωρία και πράξη τελειοποιείται και νικά.
Η μαρξιαστική θεωρία έμεινε έτσι στάσιμη, στομωμένη, μέχρι περίπου το τέλος της δεκαετίας του 1960 –αρχές του ΄70. Κι αυτό δεν είναι καθόλου, μα καθόλου τυχαίο.

6. Τίποτε δεν μπορούμε να καταλάβουμε για τον Οκτώβρη, την ΣΕ και την πορεία τους, χωρίς το τώρα και το αύριο της εργατικής επαναστατικής πάλης. Το ζήτημα ξανατέθηκε το ΄70, στην αρχή και την ωρίμανση της δομικής κρίσης που οδήγησε στο σημερινό στάδιο του καπιταλισμού. Όταν εμφανίζεται η περίφημη «εργασιακή δυσαρέσκεια», πρώτα από όλα στις ΗΠΑ. Είναι η στιγμή που ο τεϊλορισμός φορντισμός, ο νέος καταμερισμός παλιώνει, μπαίνει σε κρίση, γίνεται εμπόδιο στην ανάπτυξη της παραγωγής, που εμφανίζεται με μια μαζική πτώση κερδών, με όξυνση της πτωτικής τάσης. Αυτό το φαινόμενο βρίσκεται στην καρδιά της κρίσης και των μετέπειτα μετασχηματισμών του καπιταλισμού.

7. Η πολιτιστική Επανάσταση, το 1966, ως μέρος της παγκόσμιας ταξικής πάλης και επηρεαζόμενη από αυτήν, βάζει πρακτικά το ζήτημα, αλλά σε συνθήκες καθυστέρησης (βολονταρισμός). Στη Δύση, τίθεται και στον γαλλικό και στον ιταλικό Μάη. Αλλά,χωρίς επαναστατική θεωρία δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα.

Το κύριο, όμως, είναι ότι εμφανίζονται καινούριες, πολύ ανώτερες σε σχέση με την εποχή του μονοπωλιακού καπιταλισμού και του Οκτώβρη, δυνατότητες στο τωρινό στάδιο, στο σημερινό καπιταλισμό. Ανεξάρτητα από τη διαφωνία μου με την εκτίμηση του «πρώιμου σοσιαλισμού» των Βαζιούλιν, Πατέλη και Π. Παυλίδη, η τοποθέτηση του ζητήματος σε σχέση με τις νέες ανώτερες παραγωγικές δυνάμεις είναι σωστή. Και βέβαια, δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε το σημερινό πιο καταπιεστικό κοινωνικό καταμερισμό εργασίας, που διανοουμενοπιεί την χειρωνακτική εργασία και προλεταριοποιεί τη διανόηση, με μια επιστροφή στην προ τεϊλορισμού κατάσταση, που ωραιοποιείται. Θεωρίες που συνυπάρχουν στον Νέγκρι, στον Χολογουέι, αλλά και στην επαναστατική Αριστερά. Που αντανακλούν όχι την προλεταριοποιημένη διανόηση και την προοπτική της, αλλά τα μεσαία διανοούμενα μισθωτά στρώματα που θέλουν να αποτινάξουν τον αστό, το μέτοχο, τον χρηματιστή και τον διευθυντή πάνω από το κεφάλι τους, αλλά να μην συνανηθούν με τον μισθωτό εργάτη. Θέλουν να γυρίσουν πίσω στο απομονωμένο εργαστήριο και σχεδιαστήριο.

Αγαπητοί

Ο Οκτώβρης είναι ο θρίαμβος των αναγκών του ανθρώπου πάνω στα όρια και τα δεσμά της εκμεταλλευτικής κοινωνίας. Είναι η νίκη της μαζικής αυτενέργειας της σοβιετικής εργατικής τάξης . Είναι η νίκη του εργάτη ποιητή πάνω στον μπακάλη, πάνω στον εμποράκο.
Αντίθετα, η κυριαρχία και η κηδεμονία του γραφειοκράτη μπακάλη και του εμποράκου πάνω στον εργάτη ποιητή οδήγησε στην εκμεταλλευτική αναρχία της παραγωγής, στον ταξικό εκφυλισμό του κομμουνιστικού κινήματος. Ο εργάτης ποιητής και σήμερα επιστήμονας έχει καινούριες δυνατότητες να νικήσει, παρά το γεγονός ότι στην εποχή μας, στο κεφάλι του κάθεται όχι ο εμποράκος, αλλά ο μανατζεράκος.